

[Kai Moltke.]

offentlig prioritet. Det kunne måske bl. a. medvirke til, at man slap for den store forskel mellem landbrugets rentabilitet og den tårnhøje stigning i ejendomspriserne inden for landbruget, som vi i øjeblikket er vidne til.

Det sidste forhold i forbindelse med kreditpolitikken, som jeg kunne lide at fremhæve, er, at en meget vigtig del af den differentierede rente ikke så meget ligger i, at nogle har begunstigelser i form af, at de får en billigere rente, men i, at man gennem sin praktiske politik favoriserer pengeanbringelser på sådanne steder, hvor renten er særlig høj, og hvor lånydelsen er mindre nødvendig. Jeg ved ikke, om Politiken havde ret, men den havde for nogle uger siden en artikel, hvor man opgjorde udviklingen af afbetalingshandelen. Man skulle nu være nået op på årligt at have en 5-6 milliarder kroner udestående til finansiering af afbetalingshandel. Se, her tør man nok påstå, at renten differentierer en smule, for f. eks. for biler er den rente, man skal betale ved afbetalingshandel, i øjeblikket, så vidt jeg ved, 22 pct. I radiobranchen ved jeg ikke hvor den ligger i øjeblikket; den var en overgang oppe på 30 pct., men er bragt nedad, og på en hel række andre felter har vi det samme.

Når vi snakker om kreditrationering og kreditpolitik, er det meget godt at sige, at opsparingen skal øges, sådan at den kommer i det rigtige forhold til de nødvendige kapitalinvesteringer; men så længe vi ikke har den nødvendige opsparing, dikterer sund fornuft vel, at man bruger pengene på de områder, hvor de er mest nødvendige, og at man afviser kreditydelser under sådanne former, at de faktisk betyder spekulation, udnyttelse, samt yderligere skruer forbruget i vejret på et ganske usundt grundlag. Hr. Henry Christensen kom ind på det samme problem, men han holdt sig dog til den gamle opskrift: større udbetaling, kortere afbetalingsfrist og alt det her. Men hvorfor ikke tage tyren ved hornene og sige, at enten sætter man maksimal rente på disse områder, eller også inddrager staten en del af den urimelige spekulationsfortjeneste, som går ud over meget brede lag af befolkningen? Det at bringe superrenterne under kontrol, det at standse ågeren, er en af de vigtigste foranstaltninger til at styre pen-

gene derhen, hvor de er samfundsmæssigt nødvendige.

Dernæst et par enkelte spørgsmål. Man fremhæver med stolthed, at man igen har den fulde beskæftigelse, og beskæftigelsen er da heller ikke helt ringe. Men jeg kan ikke lade være med her at tage problemet om de udenlandske arbejdere op. Det er meget godt, at man, som man har erklæret i radioen og skrevet i en række af provinsbladene, i visse byer har brug for arbejdskraft, men er ude af stand til at få denne arbejdskraft, fordi man ikke på det pågældende sted kan skaffe boliger; man kan ikke hente folk fra Vendsyssel eller Ålborgområdet ned til Sydjylland osv., selv om der er beskæftigelse, fordi boligproblemet ligger som en spærring for normal arbejdskraftvandring. Derfor har vi det mærkelige tilfælde, som jeg vil bede regeringen have sin opmærksomhed henvendt på, og som er en omgælse af problemer, man ikke kan løse på grænsen af den fulde beskæftigelse: man importerer så og så mange hundrede jugoslaviske arbejdere og så og så mange tyrkiske arbejdere, men man kan ikke opfylde de betingelser, som man skylder folk fra disse økonomisk og socialt tilbagestående lande. Var tidspunktet ikke inde til, at justitsministeren og de øvrige implicerede ministre fik indført den forbedring, at arbejdsgivere ikke skal have adgang til at skrive kontrakt med udenlandske arbejdere om fast arbejde i landet, så længe man bruger den metode at lade dem komme herop og indlogere dem i en hestestald? Den mangel på kontrol med, om der findes tilstrækkelige og forsvarlige boligforhold for de udenlandske arbejdere, er for uværdig både i dansk og international forbindelse. Jeg synes, man af de pågældende arbejdsgivere skulle forlange klar besked om, hvorvidt de, samtidig med at de underskriver kontrakterne, er i stand til at skaffe disse folk menneskelige boliger, menneskelig behandling, og fagforeningerne må intensivere deres arbejde på at hindre snyderi, når vi modtager arbejdere af en anden nationalitet og race som gæster her i landet. Misbrugene må bremses, før man går til yderligere udvidelse af dette system. Det er det mindstemål, man skylder et velvilligt forhold over for udlandsarbejdere.

Jeg kan ikke lade være at fremdrage et andet eksempel, som ikke er så opmuntrende